

חק לישראל – פרשת מקץ יום ה'

תורה – בראשית פרק מא'

(כב) וְאָרָא בְּחִלְמֵי וְהִנֵּה שְׁבַע שְׂבָלִים עֹלֹת בְּקִנְיָה אֶחָד מִלֵּאֵת וְטָבוֹת: (כב)
וְאָרָא בְּחִלְמֵי וְהִנֵּה שְׁבַע שְׂבָלִים עֹלֹת בְּקִנְיָה אֶחָד מִלֵּאֵת וְטָבוֹת: (כב) וְחִזִּית בְּחִלְמֵי וְהָא שְׁבַע
שְׂבָלֵיָא סָלְקוּ בְּקִנְיָה חַד מְלִין וְטָבוֹ:

(כג) וְהִנֵּה שְׁבַע שְׂבָלִים צְנֻמּוֹת דְּקוֹת שְׂדֵפוֹת קָדִים צְמֻחוֹת אַחֲרֵיהֶם: (כג) וְהִנֵּה
שְׁבַע שְׂבָלִים צְנֻמּוֹת דְּקוֹת שְׂדֵפוֹת קָדִים צְמֻחוֹת אַחֲרֵיהֶם: (כג) וְהָא שְׁבַע שְׂבָלֵיָא נִצְוּ לְקַנְו
שְׂקִיפוּ קָדִים צְמֻחוּ בְּתַרְיָהוֹן:

(כד) וְתַבְלְעוּן הַשְּׂבָלִים הַדְּקוֹת אֵת שְׁבַע הַשְּׂבָלִים הַטָּבוֹת וְאָמַר אֵל הַחֲרָטְמִים
וְאִין מַגִּיד לִי: (כד) וְתַבְלְעוּן הַשְּׂבָלִים הַדְּקוֹת אֵת שְׁבַע הַשְּׂבָלִים הַטָּבוֹת וְאָמַר אֵל
הַחֲרָטְמִים וְאִין מַגִּיד לִי: (כד) וּבְלָעוּן שְׂבָלֵיָא לְקִנְיָה יָת שְׁבַע שְׂבָלֵיָא טָבְתָא וְאִמְרִית לְחַרְשֵׁיָא וְלִית דִּי
מַחְזִי לִי:

(כה) וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֵל פְּרַעְהָ חֲלוֹם פְּרַעְהָ אֶחָד הוּא אֵת אֲשֶׁר הֶאֱלֹהִים עָשָׂה
הַגִּיד לְפְרַעְהָ: (כה) וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֵל פְּרַעְהָ חֲלוֹם פְּרַעְהָ אֶחָד הוּא אֵת אֲשֶׁר הֶאֱלֹהִים
עָשָׂה הַגִּיד לְפְרַעְהָ: (כה) וְאָמַר יוֹסֵף לְפְרַעְהָ חֲלָמָא פְּרַעְהָ חַד הוּא יָת דִּי יִי עֲתִיד לְמַעֲבַד חַזִּי לְפְרַעְהָ:
(כו) שְׁבַע פְּרֹת הַטָּבוֹת שְׁבַע שָׁנִים הִנֵּה וְשְׁבַע הַשְּׂבָלִים הַטָּבוֹת שְׁבַע שָׁנִים הִנֵּה
חֲלוֹם אֶחָד הוּא: (כו) שְׁבַע פְּרֹת הַטָּבוֹת שְׁבַע שָׁנִים הִנֵּה וְשְׁבַע הַשְּׂבָלִים הַטָּבוֹת שְׁבַע
שָׁנִים הִנֵּה חֲלוֹם אֶחָד הוּא: (כו) שְׁבַע תּוֹרְתָא טָבְתָא שְׁבַע שָׁנִין אֲנִין וְשְׁבַע שְׂבָלֵיָא טָבְתָא שְׁבַע שָׁנִין
אֲנִין חֲלָמָא חַד הוּא:

רש"י

מזומן כמו שפירש לו צסוף ועל השנות
החלום וגו'. צצבע שנים הטובות נאמר הגיד
לפרעה לפי שהיה סמוך וצצבע שני רעב
נאמר הראה את פרעה לפי שהיה הדבר
מופלג ורחוק נופל בו לשון מראה:

(כג) ננמות – ננמא צלשון ארמי סלע הרי
הן כעץ צלי לחלום וקשות כסלע ותרגומו נאן
לקוין נאן אינן צהן אלא הגז לפי שנתרוקנו מן
הזרע:

(כו) צצבע שנים – וצצבע שנים. כולן אינן אלא
צצבע ואשר נשנה החלום פעמים לפי שהדבר

נביא – מלכים א פרק ד' ח'–יב'

(ח) וְאֵלֶּה שְׁמוֹתֵם בֶּן חוּר בְּהַר אֶפְרַיִם: (ח) וְאֵלִין שְׁמַהתְהוּן בַּר חוּר בַּטּוּרָא דְּבֵית
אֶפְרַיִם:

(ט) בֶּן דְּקָר בְּמַקְצָא וּבְשַׁעֲלָבִים וּבֵית שָׁמֶשׁ וְאֵילוֹן בֵּית חָנָן: (ט) בַּר דְּקָר בְּמַקְצָא
וּבְשַׁעֲלָבִים וּבֵית שָׁמֶשׁ וְאֵילוֹן דְּמַבִּית חָנָן:

(י) בֶּן חֲסָד בְּאַרְבּוֹת לֹא שָׁכָה וְכָל אֶרֶץ חֲפָר: (י) בַּר חֲסָד בְּאַרְבּוֹת דִּילִיָּה סוּכּוֹ וְכָל
אַרְעַ חֲפָר:

(יא) בֶּן אַבְיִנְדָּב כָּל נֶפֶת דָּאָר טָפַת בַּת שְׁלֹמֹה הָיְתָה לֹא לְאִשָּׁה: (יא) בַּר אַבְיִנְדָּב
כָּל פְּלַכֵּי דָאָר טָפַת בַּת שְׁלֹמֹה הוּת לִיָּה לְאַתּוּ:

חק לישראל – פרשת מקץ יום ה'

(ב) וְכָל הַמְקַדְּשׁ מִחֵבְרוֹ, קוֹדֵם אֶת חֵבְרוֹ. דָּם חֲטָאת קוֹדֵם לְדָם עוֹלָה, מִפְּנֵי שֶׁהוּא מְרֻצָּה. אֲבָרֵי עוֹלָה קוֹדְמִין לְאִמּוּרֵי חֲטָאת, מִפְּנֵי שֶׁהֵן כְּלִיל לְאֲשִׁים. חֲטָאת קוֹדְמַת לְאֲשִׁים, מִפְּנֵי שֶׁדָּמָה נָתַן עַל אַרְבַּע קָרְנוֹת וְעַל הַיְסוּד. אֲשִׁים קוֹדֵם לְתוֹדָה וְלֵאֵיל נְזִיר, מִפְּנֵי שֶׁהוּא קָדְשֵׁי קָדְשִׁים. הַתּוֹדָה וְאֵיל נְזִיר קוֹדְמִין לְשְׁלָמִים, מִפְּנֵי שֶׁהֵן נֶאֱכָלִין לְיוֹם אֶחָד וְטְעוּגִים לָהֶם. שְׁלָמִים קוֹדְמִין לְבָכוֹר, מִפְּנֵי שֶׁהֵם טְעוּגִין מִתֵּן אַרְבַּע וְסְמִיכָה וְנִסְכִּים וְתִנּוּפֶת חֻזָּה וְשׁוֹק:

על ארבע קרנות – ואשם שתי מתנות שהן ארבע ולא על הקרנות: ועל היסוד – שפיכת שיריים. ובאשם לא מלינו שנאמר בו: מתן ארבע – שתי מתנות שהן ארבע, ובכור אינו טעון אלא מתנה אחת ואינו טעון סמיכה ונסכים ולא תנופת חזה ושוק:

רע"ב – (3) דם חטאת קודם לדם עולה – אם שניהם שחוטין ועומדין ליזרק: שהוא מרלה – מכפר על חייבי כריתות שנריכים ריזו גדול: אברי עולה קודמין בהקטרות לאימורי חטאת – אם נזרקו דמי שניהם: מפני שהן כליל – ולא ריבוי הוא זה למזבח:

(ג) הַבָּכוֹר קוֹדֵם לְמַעֲשֵׂר מִפְּנֵי שֶׁקְדָּשְׁתּוֹ לְעוֹפוֹת, מִפְּנֵי שֶׁהוּא זָבַח וַיֵּשׁ בּוֹ קָדְשֵׁי קָדְשִׁים דָּמוֹ וְאִמּוּרָיו:

שני דברים דמו ואימוריו, מה שאין כן לחטאת העוף שאין למזבח אלא דמה, וכיון דקדמה לחטאת העוף כל שכן לעולת העוף, דהא חטאת העוף קודמת לעולת העוף כדמפרש ואזיל:

רע"ב – (ג) ונאכל לכהנים – והמעשר אין לכהנים חלק בו, אלא כולו נאכל לזעלים: מפני שהוא מין זבח – זביחת סכין. ועוף במליקה. וזבחים חשיבי: ויש בו קדשי קדשים – ואע"ג דקרזן עוף עולו קדשי קדשים, או חטאת או עולה, זבחים יש להן לחלק גבוה

(ד) הָעוֹפוֹת קוֹדְמִין לְמִנְחוֹת, מִפְּנֵי שֶׁהֵן מִיַּי דָּמִים. מִנְחַת חוֹטָא קוֹדְמַת לְמִנְחַת נְדָבָה, מִפְּנֵי שֶׁהִיא בָּאָה עַל חֲטָא. חֲטָאת הָעוֹף קוֹדְמַת לְעוֹלַת הָעוֹף. וְכֵן בְּהַקְדָּשָׁה:

שקודמות לעולה זין בצדמה זין בעוף (י3) : וכן להקדשה – כשהוא מפריש קנו, דהיינו שתי תורים או שני בני יונה, קורא שם לחטאת תחלה:

רע"ב – (7) שהן מיני דמים – ומיני דמים כפרתן מרובה: חטאת העוף קודמת לעולת העוף – דכתיב (ויקרא ה) והקריב את אשר לחטאת ראשונה, צנה בנין אב לכל החטאות

(ה) כָּל הַחֲטָאוֹת שֶׁבַתּוֹדָה, קוֹדְמוֹת לְאֲשָׁמוֹת, חוּץ מֵאֲשִׁם מְצוֹרַע, מִפְּנֵי שֶׁהוּא בָּא עַל (י"ד) הַכֶּשֶׁר. כָּל הָאֲשָׁמוֹת שֶׁבַתּוֹדָה בָּאִין בְּנֵי שְׁתֵּים וּבָאִין בְּכֶסֶף שְׁקָלִים, חוּץ מֵאֲשִׁם נְזִיר וְאֲשִׁם מְצוֹרַע, שֶׁהֵן בָּאִין בְּנֵי שְׁנַתָּן וְאִינָן בָּאִין בְּכֶסֶף שְׁקָלִים:

באשם מעילות, ואתי אשם תלוי ואשם גזילות בגזירה שרה בערכך בערכך, ואשם שפחה חרופה גמר צליל אייל: חוץ מאשם נזיר ואשם מאורע – דכתיב צהו (במדבר ו) כבש בן שנתו. ומדחיל בן שתיח שנים בשתי סלעים, כבש בן שנה לאו בשתי סלעים הוא:

רע"ב – (ה) קודמות לאשמות – אם היה מחוייב חטאת ואשם ומביאן, חטאת קודמת, כדתנו שדמה נתן על ארבע קרנות ועל היסוד: מפני שהוא בא להכשיר – את המאורע לקדשים ולביאת מקדש, הלכך חשיבות הוא לגביה, שטעסרה תלויה בו: ובאים בכסף שקלים – דכתיב (שם) בערכך כסף שקלים.

חק לישראל – פרשת מקץ יום ה'

(ו) כִּשְׁמֵם שֶׁהָיוּ קוֹדְמִים בְּהַקְרָבָתוֹ, כִּדְהוּ קוֹדְמִים בְּאַכִּילָתוֹ. שְׁלָמִים שֶׁל אָמֵשׁ וּשְׁלָמִים שֶׁל הַיּוֹם, שֶׁל אָמֵשׁ קוֹדְמִין, שְׁלָמִים שֶׁל אָמֵשׁ וְחֻטָּאת וְאִשָּׁם שֶׁל הַיּוֹם, שְׁלָמִים שֶׁל אָמֵשׁ קוֹדְמִין, דְּבִרְי רַבִּי מֵאִיר. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, הַחֻטָּאת קוֹדְמִת, מִפְּנֵי שֶׁהִיא קְדָשִׁי קְדָשִׁים:

עולת תמיד ודס חטאת עומדים, זה תדיה, וזה מקודש ממנו, דהא חמון דס חטאת קודם לדס עולה מפני שהוא מרצה. הא מלחא מיבעיא בגמרא ולא אפשיטא. ונראה לתדיר קודם:

רע"ב – (ו) כך הם קודמים לאכילה – אכולה דבני אכילה קאי, כגון חטאת לאשם, ואשם לתודה, ותודה לשלמים: שלמים – של קרבן אמש (יד): וחכמים אומרים כו' – והלכה כחכמים. ותדיר ומקודש, כגון דס

(ז) וּבְכַלָּם, הַבְּהֵנִים רְשָׁאִין לְשָׁנוֹת בְּאַכִּילָתוֹ, לְאַכְלָן צְלוּיִים, שְׁלוּקִים, וּמִבְשָׁלִים, וְלִתְתָּ לְתוֹכָן תְּבִלֵי חֲלִין וְתְבִלֵי תְרוּמָה, דְּבִרְי רַבִּי שְׁמַעוֹן. רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר, לֹא יִתֵּן לְתוֹכָן תְּבִלֵי תְרוּמָה, שֶׁלֹּא יָבִיא אֶת הַתְּרוּמָה לְיַדֵּי פְסוּל:

ובמטעמים ובתבלין: שלא יביא את התרומה לידי פסול – לפי שהתבלין שבלעו טעם הקדשים אם יבואו לידי נותר הרי הן באזהרה משום טעם הקדשים שבלוע בהן:

רע"ב – (ז) ובכולן – ככל הנאכלים: רשאים הכהנים לשנות באכילתן – כגון לאכלן כלוין, מבושלן, ושלוקין, דבמתנות כהונה כתיב (שס יח) לך נתתם למשחה, לגדולה, כדרך שהמלכים אוכלים כלי שלוק ומבושל

(ח) אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אִם רְאִיתָ שְׁמֹן שֶׁהוּא מִתְחַלֵּק בְּעֶזְרָה, אִין אַתָּה צָרִיף לְשִׂאוֹל מֵהַ הוּא, אֶלָּא מוֹתֵר רְקִיקֵי מִנְחוֹת יִשְׂרָאֵל, וְלֹג שְׁמֹן שֶׁל מְצוּרָע. אִם רְאִיתָ שְׁמֹן שֶׁהוּא נָתוּן עַל גְּבֵי הָאֲשִׁים, אִין אַתָּה צָרִיף לְשִׂאוֹל מֵהַ הוּא, אֶלָּא מוֹתֵר רְקִיקֵי מִנְחוֹת בְּהֵנִים, וּמִנְחַת בֵּהֶן הַמְשִׁיחַ. שְׁאִין מִתְנַדְּבִים שְׁמֹן, רַבִּי טְרַפּוֹן אוֹמֵר, מִתְנַדְּבִים שְׁמֹן:

עלמנו: שאין מתנדבים שמן – לפיכך לא יעלה על דעתך שיהא השמן המתחלק או הנקטר נדבה: ר' טרפון אומר מתנדבים שמן – בפני עמנו. ואין פחות מלוג. ונשרף בפני עמנו. והלכה כרבי טרפון. וכן הלכה שמתנדבים יין בפני עמנו, אין פחות משלשה לוגין. וזרקין אותו על גבי האשים ונשרף שם. ואע"ג דהוא מכבה אש המערכה ורחמנא אמר לא תכבה, הואיל ואינו מתכוין לכבות שרי, דכר' שמעון קיימא לן דדבר שאינו מתכוין מותר. ולא הוא פסיק רישיה, דאפשר שתהיה האש גדולה וחזקה, ותנאח את היין ולא יכבה:

רע"ב – (ח) שהוא מתחלק – לאכילת כהנים: מותר רקיקי מנחות ישראל – מנחת מאפה שצאה חלות ורקיקין, חלות בוללן ורקיקין מושחן, ואמר ר' שמעון במסכת מנחות (ד' עה) מושחן כמין כ"י [כף יונית], ושרר השמן נאכל לכהנים: מותר רקיקי מנחת כהנים – דמנחת כהנים כולה כליל. השמן שרף על גבה ונותר שאינו נבלע בהן שורפים אותו בפני עמנו: ומותר מנחת כהן המשחח – לפי ששמנה מרובה, שלשה לוגין לעשרון, ומתוך שהיא אפויה תחלה אין שמנה נבלע בפתיחה וצריך להקטיר המותר בפני

חק לישראל – פרשת מקץ יום ה'

גמרא – זבחים דף פ"ח ע"ב

ואמר רבי עיניני בר ששון למה נסמכה פרשת קרבנות לפרשת בגדי כהונה לומר לך מה קרבנות מכפרין אף בגדי כהונה מכפרין כתונת מכפרת על שפיכות דם שנאמר וישחטו שעיר עזים ויטבלו את הכתנת בדם מכנסים מכפרת על גילוי עריות שנאמר ועשה להם מכנסי בד [לכסות (את) בשר ערוה] מצנפת מכפרת על גסי הרוח מנין אמר רבי חנינא יבא דבר שבגובה ויכפר על גובה אבנט מכפר על הרהור הלב היבא דאיתיה חושן מכפר על הדינין שנא' ועשית חושן משפט אפוד מכפר על עבודת כוכבים שנאמר אין אפוד ותרפים מעיל מכפר על לשון הרע מנין א"ר חנינא יבא דבר שבקול ויכפר על קול הרע וציץ מכפר על עזות פנים בציץ כתיב והיה על מצח אהרן ובעזות פנים כתיב ומצח אשה זונה היה לך איני והא"ר יהושע בן לוי שני דברים לא מצינו להן כפרה בקרבנות ומצינו לו כפרה ממקום אחר ואלו הן שפיכות דמים ולשון הרע שפיכות דמים מעגלה ערופה ולשון הרע מקטרת דתני רב חנניה מנין לקטרת שמכפרת שנאמר ויתן את הקטרת ויכפר על העם ותני דבי רבי ישמעאל על מה קטורת מכפרת על לשון הרע יבא דבר שבחשאי ויכפר על מעשה חשאי קשיא לשון הרע אלשון הרע קשיא שפיכות דמים אשפיכות דמים לא קשיא הא דידיע מאן קטליה הא דלא ידיע מאן קטליה אי דידיע מאן קטליה בר קטלא הוא במזיד ולא אתרו ביה ולשון הרע אלשון הרע נמי לא קשיא הא בצינעא הא בפרהסיא:

רש"י על הגמרא

לכדו שם כדתנן פורשין בין האולם ולמזבח צענת הקטרה וכל שכן מן ההיכל שנאמר וכל אדם לא יהיה וגו' בסדר יומא (דף מד): ידיע מאן קטליה – כתונת מכפרת על הציבור שלא יענשו: בר קטלא הוא – וכל כמה דלא קטליה מיענשו דכתיב [ולאחר] לא יכופר וגו' (במדבר לה): ומשני במזיד ולא אתרו ביה – דלאו בר קטלא הוא הילכך ליבור מתכפרי צכחונת והוא נגעיס צאים עליו כדאמר בערכין: צלינעא – דהוה דבר שצחשאי קטרת מכפרת שהוא מעשה חשאי: צפרהסיא – שהוא דבר שבקול קול פעמונים מכפר עליו:

למה נסמכה – צלו את אהרן זאת תורת העולה זאת תורת החטאת והאשם וזבח השלמים והדר קח את אהרן ואת הבגדים: ויטבלו את הכתנת – רמז הוא לעתיד שיכפר שפיכת דמים צכחנת טבילה היינו כפרה: לכסות את צפר ערוה – לחפות על גילוי עריות: אהיבא דאיתיה – שהיו חוגרין כנגד אילי ידיהו דהיינו כנגד הלב כדילפינן צפרק שני (לעיל דף טו) מולא יחגרו ציעו: אין אפוד – נגלה עון תרפים הא יש אפוד אין תרפים כך שמעתי במסכת ערכין (דף טז): דבר שבקול – פעמונים שבו (מכפר): [ויכפר] על העם – צמחלוקת קרח שהוא לשון הרע [שנאמר] אתם המיתם וגו': צחשאי – שהיה

חק לישראל – פרשת מקץ יום ה'

זוהר – מקץ דף ר"א ע"ב

רבי אבא הוה יתיב אתרעא דאבבא דלוד, חמא חד בר נש דהוה אתי, ויתיב בחד קולטא דתלא דארעא, והוה לאי מארחא, ויתיב ונאים תמן. אדהכי חמי חד חוויא, דהוה אתי לגביה, נפק קוסטפא דגורדנא, וקטיל ליה לחוויא. פד אתער ההוא בר נש, חמא ההוא חוויא לקבליה, דהוה מית. אזדקף ההוא בר נש, ונפל ההוא קולטא לעומקא דתחותוי ואשתזיב: אתא רבי אבא לגביה, אמר ליה, אימא לי מאן עובדך. דהא קודשא בריך הוא רחיש לך אלין תרין נסין, לאו אינון למגנא. אמר ליה ההוא בר נש, כל יומאי לא אשלים לי בר נש בישא בעלמא, דלא אתפייסנא בהדיה, ומחילנא ליה. ותו, אי לא יכילנא לאתפייסא בהדיה, לא סליקנא לערסי, עד דמחילנא ליה, ולכל אינון דמצערין לי, ולא חיישנא כל יומא לההוא בישא דאשלים לי. ולא די לי דא, אלא דמההוא יומא ולהלאה, אשתדלנא למעבר עמהון טבא:

בכה רבי אבא ואמר, יתיר עובדוי דדין מיוסף, דיוסף הוה אחוי ודאי, והוה ליה לרחמא עלוי. אבל מה דעביד דא, יתיר הוא מיוסף. יאות הוא דקודשא בריך הוא ירחיש ליה ניסא על ניסא: פתח ואמר, (משלי י) הולך בתם ילך בטח ומעקש דרכיו יודע. הולך בתום ילך בטח, דא ההוא בר נש, דאזיל בארחין דאורייתא. ילך בטח, דלא יכילו נזקי דעלמא לאבאשא ליה. ומעקש דרכיו יודע, מאן יודע. דא הוא מאן דאסטי מארחא דקשוט, ובעי גבי דחבריה. יודע, מהו יודע, ישתמודע איהו בעיניהון דכל מארי דדינא, דלא יתאביד מנייהו דיוקנא דההוא בר נש. בגין לאייתא ליה לאתרא דינקמון מפניה, ובגין כף יודע: ותא חזי, ההוא דאזיל בארח קשוט, קודשא בריך הוא חפי עליה, בגין דלא אתידע, ולא אשתמודע, לגבי מאריהון דדינא. אבל מעקש דרכיו יודע, וישתמודע לגבייהו. זכאין אינון בני נשא דאזלי בארח קשוט, ואזלי לרוחצן על עלמא. דלא דחלי אינון בעלמא דין, ולא בעלמא דאתי:

הלכה – הרמב"ם הלכות עבודה זרה פרק יב'

(י) לא תעדה אשה עדי האיש כגון שתשים בראשה מצנפת או כובע או תלבש שריון וכיוצא בו או שתגלח ראשה כאיש ולא יעדה איש עדי אשה כגון שילבש בגדי צבעונין וחלי זהב במקום שאין לובשין אותן הכלים ואין משימים אותו החלי אלא נשים הכל כמנהג המדינה איש שעדה עדי אשה ואשה שעדתה עדי איש לוקין המלקט שערות לבנות מתוך השחורות מראשו או מזקנו משילקט שיערה אחת לוקה מפני שעדה עדי

חק לישראל – פרשת מקץ יום ה'

אשה וכן אם צבע שערו שחור משיצבע שיער לבנה אחת לוקה טומטום ואנדרווגינוס אינו עוטף כאשה ולא מגלח ראשו כאיש ואם עשה כן אינו לוקה. [השגת הראב"ד – המלקט שערות לבנות מתוך שחורות מראשו או מזקנו משילקט שער אחת לוקה א"א לא מחזור שיהא לוקה באחת שלא אמרו אלא אסור ועוד מאי עדי אשה איכא בחדא והא לא מינכרא מילתא כלל]:

(יא) כתובת קעקע האמורה בתורה הוא שישרט על בשרו וימלא מקום השריטה כחול או דיו או שאר צבעונים הרושמים וזה היה מנהג העכו"ם שרושמין עצמן לעבודת כוכבים כלומר שהוא עבד מכור לה ומורשם לעבודתה ומעת שירשום באחד מדברים הרושמין אחר שישרוט באי זה מקום מן הגוף בין איש בין אשה לוקה כתב ולא רשם בצבע או שרשם בצבע ולא כתב בשריטה פטור עד שיכתוב ויקעקע שנאמר וכתובת קעקע במה דברים אמורים בכותב אבל זה שכתבו בבשרו וקעקעו בו אינו חייב אלא אם כן סייע כדי שיעשה מעשה אבל אם לא עשה כלום אינו לוקה:

(יב) השורט שריטה אחת על המת לוקה שנאמר ושרט לנפש לא תתנו בבשרכם אחד כהן ואחד ישראל שרט שריטה אחת על חמש מתים או חמש שריטות על מת אחד לוקה חמש והוא שהתרו בו על כל אחת ואחת: